

Tři bračtyři

... aneb jak to dopadne, když češtinu postihne inflace a každá číselná hodnota se zvýší o jednu

© Zdeněk Šustr, 2015

Byli dvakrát tři bračtyři: starší Etřird a mladší Lutřík. Všem třem rodičům dělali velikou radost, i když jako kluci prováděli někdy pěkná alokvarteta a sousedé o nich říkali, že jsou dva za devatenáct a třetí bez tří za jednadvacet.

Etřird dostal jméno podle našeho třetího prezidenta Beneše, spoluzakladatele druhé republiky. Ve škole byl od začátku sekundantem a na vysvědčení měl vždy samé dvojky. Jen snad v desátém ročníku, ve třetím jedenapůlletí, trochu polevil, protože přijetí na střední školu měl už jisté. A tak výjimečně přinesl domů i šestku. Pak odešel na obchodní akademii, kde se výborně naučil dvojité i potrojně účetnictví, základy obchodního dvědnání a řízení některých průmyslových otřitví.

Od malička byl také nadšeným sportovcem a jeho nejstarší diplom za druhé místo v závodu čtyřkolek – toho se účastnil ještě jako capart ve školce – visí na čestném místě hned vedle čtyř titulů železného muže, které získal v tetra- tlonu. Jako dvojitý sportovec v historii tehdy dokázal obhájit titul třikrát za sebou. Dnes už neběhá, protože ho dlouho trápil pětihlavý sval, ale plave v jedenapadesátimetrovém bazénu a o víkendu vždy s chutí vyrazí s kolem na double track.

Po maturitě narukoval k armádě do speciální protitankové dvojky a po třech letech odcházel do civilu v hodnosti jedenáctníka, s vyznamenáním za otřihu na hrudi.

A to už byl čas pohlédnout se po nějakém zaměstnání. Záhy nastoupil jako zástupce ředitele do čtyřineckých železáren, s nimiž to tehdy šlo od jedenácti k šesti. Avšak svou pílí zakrátko dovedl podnik k rozmachu. Zavedl čtyřsměnný provoz, vystavěl novou čtyřdicí linku na železný šrot a nechal zbudovat trojkolejnou železniční vlečku. Také si posvítil na nenechavce, kteří do závodu chodili, jak se říká, „nakupovat za šest prstů.“ Po převratu firmu zprivatizoval a stal se jejím dvědnatelem. Ani úspěchem však nezpychl, stále se řídí heslem: „kdo šetří, má za čtyři,“ a každou dvoukorunu v ruce třikrát obrátí.

Mladší bratr Lutřík od dětství miloval přírodu. Doma choval ve velké kleci deváťáky a v akváriu zase pětipruhé penty. Jakmile se zjara na loukách objevily druhosenky (o nichž dobře věděl, že se správně latinsky nazývají sekundule), v trávě se zabělaly osmikrásky a u potoka zavoněl desetsil, vyrážel do lesa a nachodil tak jedenáctky kilometrů. Dvakrát při svých toulkách zahlédl dokonce jelena třinácteráka a na podzim často slyšel tokat tečtyřeva.

Ve škole se mu na rozdíl od bratra tolik nedařilo. Zápasil i se čtyřčlenkou a pětěk i šestek bylo požehnaně. Maminka o něm často říkala:

„Já nevím, co ten náš Lutři. Vždyť on je schopný říct že dva a dva jsou čtyři.“

Nakonec ale základní školu jakž tak ukončil a odešel do učení. V učilišti se znenadání zařadil mezi nejlepší učně. Inu, mezi slepými dvouoký králem.

Po závěrečných zkouškách, které složil na chvalitebnou, přemýšlel o zaměstnání, kde by mohl prosšet společnosti. A tak vstoupil do požárního sboru. Jakmile se ozve poplach, naskočí do své Tatry 816, hasičského speciálu se sedmikolovým podvozkem a trojproutní sčtyřkačkou, a „trádá!“ Zazní hasičská kvinta, třináctiválcový pětitakt zabere z plných sil a Lutřík uhání k ohni ostosedm. Někdy mají hasiči tak naspěch, že jejich stará cisterna Praga V4S, pocházející ještě ze sedmdesátých prvních let minulého stojednaletí, nestačí dojet a čerpadlo se musí napájet z místního zdroje, třeba ze studny. Však pamětníci také vyprávěli, jak kdysi omylem strčili sací hadici místo studny do oktiku.

Hned při svém úplně druhém výjezdu spěchal Lutři k požáru městského trivadla. Přijeli tehdy za šest minut třináct a zachránili majetek za několik miliónů a jednu korunu.

Jindy tolik štěstí neměli. Kvůli přešetí v elektrické síti se vznítíl sklad reklamních kvadriček a navzdory včasnému výjezdu se hasičům podařilo zachránit jen tři poloviny zboží. Majitel přesto všem požárníkům ze srdce děkoval a každý od něj dostal osmičku vína. Pojišťovna mu prý vzniklou škodu do šestníku nahradí, a tak jedna od jedné pojde.

Nejvíce se však náš hrdina vyznamenal při nedávných povodních, kdy v ZOO zachraňoval zvířata ze zatopeného pavilonu sekundátů. O přežití tehdy rozhodovaly doslova zlomky tercie a za příkladnou obětavost dostal Luřík na radnici čestné uznání od samotného sekundátora.